

Nếu Kiếp Sau Có Cánh

Em gửi anh tấm hình, bảo nhìn cho biết mặt...bởi làm sao mình gặp, người cuối bến đầu non!

Nước chảy thì đá mòn, nhớ không mòn thật lạ! Đèo cao và núi cả...chỉ có mây bay qua!

Câu ca dao xưa, xa: "Yêu nhau mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng vượt, mấy đèo cũng băng". Chuyện đó đã ngàn năm!

Anh nghĩ em là trăng...mà trăng tròn, trăng khuyết. Trăng vẫn còn, mãi miết...mà tròn, khuyết, tại sao?

Em gặp trong chiêm bao, tỉnh ra trào nước mắt. Tưởng chiến tranh chấm dứt, anh về...dẫu thương binh...

Thế mà chỉ có hình - hình đây, nghĩa là bóng...giống biển thì có sóng chớ biển đâu có bờ?

Người ta sống để mơ / ngày Nước Nhà Thống Nhất. Người ta nói đường mật...một tháng đủ ăn năn!

...rồi chỉ còn bóng trăng, khuyết, tròn, buồn chan chứa! Một tháng là muôn thuở! Một ngày tù thiên thu...

*

Em chờ anh quá lâu! Chờ thôi, không thấy mặt...rồi em đi xa lắt...rồi anh cũng không ngờ...

Dẫu không chung bến bờ, chúng ta còn hiện hữu...còn cánh tay để níu hai cái chữ vô thường!

Nhiều đêm ngó trăng sông, anh thở dài vô tận. May rừng còn lá thắm, may lòng anh còn thơ...

May em không hững hờ, còn cho anh tấm ảnh! Nếu kiếp sau có cánh, anh bay đi tìm em...

Nếu lúc đó trắng lem...tại hai đứa mình nhớ!

Trần Vấn Lệ